

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/405/2015
Identifikačné číslo spisu:	7605215002
Dátum vydania rozhodnutia:	08.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7605215002.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcu X. H., bývajúceho v J., zastúpeného Mgr. Vándou Durbákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Krivá č. 23, proti žalovaným 1/ Orange Slovensko, a.s., so sídlom v Bratislave, Metodova č. 8, IČO: 35697270, zastúpenému JUDr. Pavlom Pospechom, advokátom so sídlom v Bratislave, Zámocká č. 10 a JUDr. Elenou Penxovou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo nám. č. 5, 2/ Ing. Dušanovi Štefančíkovi, bývajúceho v N., podnikajúcemu pod obchodným menom Ing. Dušan Štefančík - SATMO, IČO: 32878591, zastúpenému JUDr. Františkom Komkom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná č. 27, o ochranu pred diskrimináciou, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 5 C 226/2005, o dovolaniach žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2013 sp. zn. 5 Co 197/2012 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 4. augusta 2014 sp. zn. 5 Co 197/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky

1. z a m i e t a dovolanie v časti smerujúcej proti výroku rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2013 sp. zn. 5 Co 197/2012, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 17. mája 2012 č.k. 5 C 226/2005-544 vo vyhovujúcich výrokoch vo veci samej tak, že žalobu zamietá; o d m i e t a dovolanie v časti smerujúcej proti výroku tohto rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 17. mája 2012 č.k. 5 C 226/2005-544 v zamietajúcej časti vo veci samej,
2. o d m i e t a dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 4. augusta 2014 sp. zn. 5 Co 197/2012, ktorým rozhodol o trovách konania.

Žalovaní 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. mája 2012 č.k. 5

C 226/2005-544 určil, že konaním žalovaných voči žalobcovi dňa 17. júna 2005 došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania a žalobca tým bol vystavený priamej diskriminácii na základe jeho etnického pôvodu a zároveň im uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zaslať žalobcovi doporučené list v znení „Vážení pán H., dňa 17. júna 2005 ste chceli využiť služby ponúkané spoločnosťou Orange Slovensko, a.s., so sídlom na Prievozskej č. 6/A v Bratislave, IČO: 35697270, prostredníctvom obchodnej spoločnosti ALKON VT, s.r.o. so sídlom na Zimnej ulici č. 65 v Spišskej Novej Vsi, IČO: 36582379, ktorej práva a záväzky nadobudnuté na základe Zmluvy o obchodnom zastúpení Orange Slovensko, a.s. boli prevedené na Ing. Dušana Štefančíka - SATMO, IČO: 32878591, trvale bytom Allendeho č. 2767/34, Poprad, pričom od Vás bolo požadované na poskytnutie služby splnenie iných podmienok, ako od iných osôb v porovnateľnej situácii, a tým Vám vo využití služby bolo zabránené. Boli ste tým vystavený diskriminácii a bola znížená Vaša ľudská dôstojnosť. Takýto zásah do Vašich práv bol protiprávny a touto cestou sa Vám zaň hlboko ospravedľujeme.“ Žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3 319,39 € zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sa voči žalobcovi uplatnil diskriminačný prístup v procese uzatvárania zmluvy o poskytnutí dotovaného mobilného telefónu z dôvodu požiadavky na predloženie potvrdenia o zamestnaní a žalovaní neunesli prenesené dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že sa takéhoto konania nedopustili. Oboch žalovaných zaviazal na ospravedlnenie sa žalobcovi spoločne a nerozdielne. Žalovaného 2/ preto, lebo tento ako právny nástupca spoločnosti ALKON VT s.r.o. (pôvodného žalovaného 2/) na základe zmluvy o prevode práv a záväzkov zo zmlúv uzavretých s Orange Slovensko, a.s. vo veci jej obchodného zastúpenia, v nadväznosti na ňu na základe Dohody o prevode práv, záväzkov (ďalej len „Zmluva o prevode práv a záväzkov“), uzavretej medzi žalovaným 2/ a jeho právnym predchodcom, prevzal záväzky právneho predchodcu týkajúce sa prevádzkarne, v ktorej došlo k diskriminačnému konaniu voči žalobcovi vrátane prevzatia zamestnancov, ktoré diskriminačný postup voči žalobcovi uplatnili. Teda zodpovedá za konanie zamestnancov, ktoré sa pri plnení svojich pracovných úloh dopustili konania, ktoré malo diskriminačný charakter. Pokiaľ ide o zodpovednosť žalovaného 1/ za diskriminačné konanie voči žalobcovi, vychádzal z toho, že právny predchodca žalovaného 2/ konal v danej veci za žalovaného 1/, pričom pri takýchto úkonoch bolo v plnej miere využívané obchodné meno žalovaného 1/, a teda z laického pohľadu bežný človek, akým aj žalobca nepochybne je, nemôže posúdiť, že pri úkonoch smerujúcich k prípadnému uzavretiu zmluvy o poskytnutí dotovaného mobilného telefónu v skutočnosti s ním nekoná žalovaný 1/, ale iná osoba, v tomto prípade žalovaný 2/, resp. jeho právny predchodca. Poukázal na to, že pri tak závažnom neprípustnom správaní sa, akým je diskriminácia, nie je možné zbaviť sa následkov z úkonov vykonaných v mene žalovaného 1/ len poukazom na prípadný exces zamestnanca žalovaného 2/, teda zamestnanca obchodného zástupcu žalovaného 1/. Súd prvej inštancie bol tiež toho názoru, že aj keď zo strany žalovaných došlo k diskriminačnému konaniu voči žalobcovi, nebol tento postup takej intenzity, ktorá by okrem primeraného zadosťučinenia vykonaného vo forme ospravedlnenia vyžadovala aj poskytnutie tohto zadosťučinenia vo forme náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko sa v konaní nepreukázalo, že by pri nedodržaní zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť žalobcu, jeho spoločenská vážnosť a spoločenské uplatnenie. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), pretože každý z účastníkov mal v konaní čiastočný úspech.

2. Na odvolanie žalobcu a žalovaných Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 18. septembra 2013 sp. zn. 5 Co 197/2012 napadnutý rozsudok a/ zmenil vo vyhovujúcich výrokoch tak, že v tejto časti žalobu zamietol a b/ potvrdil v zamietavom výroku. Po zopakovaní dokazovania konštatoval, že odvolanie žalovaných je dôvodné. Súd prvej inštancie síce správne zistil skutkový stav veci, ten však nesprávne právne posúdil vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaných, ak dospel k záveru, že žalovaní sú vo veci pasívne vecne legitimovaní. Odvolací súd poukázal na to, že v posudzovanej veci žalobca v žalobe označil ako žalovaných obchodnú spoločnosť Orange Slovensko, a.s. a obchodnú spoločnosť APS ALKON, a.s. so sídlom v Spišskej Novej Vsi. Počas konania súd na návrh žalobcu konanie voči obchodnej spoločnosti APS ALKON a.s. zastavil a pripustil, aby do konania vstúpila obchodná spoločnosť ALKON VT, s.r.o. so sídlom v Spišskej Novej Vsi. Na základe ďalšieho návrhu súd uznesením pripustil, aby z konania vystúpila obchodná spoločnosť ALKON VT, s.r.o. a na

jej miesto vstúpil ako žalovaný 2/ Ing. Dušan Štefančík - SATMO. Žalobca v žalobnom návrhu ale aj počas konania tvrdil, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania malo dôjsť na predajnom mieste obchodnej spoločnosti ALKON VT, s.r.o. so sídlom v Spišskej Novej Vsi, konkrétne jeho zamestnancami, ktorí s ním odmietli uzatvoriť zmluvu o pripojení. Keďže podľa názoru odvolacieho súdu povinnosť subjektu, ktorý zasiahol do práva fyzickej osoby na ochranu pred nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, má osobný charakter a je s ním priamo spätá, odvolací súd nepovažoval žalovaného 1/ v tomto spore za pasívne vecne legitimovaného, a to i napriek skutočnosti, že obchodná spoločnosť ALKON VT, s.r.o. pri poskytovaní tovaru a služieb vykonávala činnosť v prospech žalovaného 1/ na základe zmluvy o nevýhradnom obchodnom zastúpení (ďalej len „Zmluva“). Rovnako nepovažoval za pasívne vecne legitimovaný subjekt ani žalovaného 2/, lebo ten sa tiež nedopustil konania spočívajúceho v nedodržaní zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi. Podľa názoru odvolacieho súdu totiž nemožno na základe Zmluvy o prevode práv a záväzkov prevádzať povinnosť subjektu, ktorý porušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Uviedol, že by bolo v rozpore s účelom zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) a s podstatou práva na ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, pokiaľ by súd povinnosť vyplývajúcu z tohto porušenia uložil tomu, kto sa protiprávneho zásahu nedopustil. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd poznamenal, že pokiaľ nebol daný základ nároku, nemožno za dôvodné považovať ani odvolanie ohľadom nároku na primerané zadostiučenie. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p.

3. Rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu napadol dovolaním (I.) žalobca, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 238 ods. 1 O.s.p., pričom dovolanie odôvodnil najmä ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Žalobca predovšetkým vytýkal odvolaciemu súdu, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je nedostatočne odôvodnené a zmätočné, čím bolo porušené právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Podľa jeho názoru odvolací súd nesprávne posúdil pasívnu vecnú legitimáciu žalovaných, najmä čo sa týka vzájomného vzťahu medzi žalovanými, vyplývajúceho zo Zmluvy, uzavretej medzi žalovaným 1/ a pôvodným žalovaným 2/ (spoločnosťou ALKON VT, s.r.o.). Žalobca mal za to, že činnosť, ktorú vyvíjala zamestnankyňa pôvodného žalovaného 2/ voči žalobcovi, teda poskytovanie informácií o možnosti uzavrieť zmluvu o pripojení a dodatku o zľave na mobilný telefón, ktoré mali bezprostredne smerovať k následnému uzavretiu zmluvy o pripojení a dodatku, jednoznačne spadala pod činnosti realizované v rámci Zmluvy. Zamestnankyňa pôvodného žalovaného 2/ teda konala v zastúpení žalovaného 1/, v jeho mene a na jeho účet. Žalobca v tejto súvislosti tiež poukázal, že odvolací súd dostatočne neodôvodnil svoje stanovisko, že predmetný vzťah obchodného zastúpenia nemá vplyv na pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného 1/ v danom spore. Vo vzťahu k posúdeniu pasívnej legitimácie žalovaného 2/ odvolacím súdom žalobca namietal, že zo Zmluvy o prevode práv a záväzkov vyplýva, že došlo k univerzálnej sukcesii, pričom „univerzálny sukcesor vstupuje nielen do všetkých hmotnoprávnych práv, ale aj do procesnoprávnych vzťahov právneho predchodcu“, a teda ak pôvodný žalovaný 2/ konal voči žalobcovi na základe Zmluvy, do jeho záväzkov bez výhrad vstúpil Ing. Dušan Štefančík - SATMO. Žalobca preto navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie, prípadne ak bude mať dovolací súd za to, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia bol nedostatočne zistený skutkový stav, rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu (I.) uviedol, že považuje dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za „rozhodnutie vychádzajúce zo správneho posúdenia legitimácie účastníkov konania, pričom z odôvodnenia je možné sledovať, na základe čoho súd dospel k deklarovaným záverom, o ktoré právne normy svoje rozhodnutie opiera, ako aj to, aké myšlienkové pochody ho k tomu viedli“. V súvislosti s jeho pasívnou legitimáciou v tomto spore uviedol, že konanie voči svojmu okoliu je vždy výsledkom výlučne subjektívneho vzťahu konajúcej osoby a rovnako zodpovednosť za následky takeého konania je výlučne zodpovednosťou konajúcej osoby, čo vyplýva aj z § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona. Žalovaný 1/ bol toho názoru, že žalobca neopísal v žalobnom návrhu rozhodujúce skutočnosti pravdivo, a zároveň počas celého konania nepredložil súdu také dôkazy, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Naopak - bez ohľadu na pasívnu

legitimáciu žalovaných - žalovaní 1/ a 2/ jednoznačne preukázali, že neporušili zásadu rovnakého zaobchádzania a žalobca nebol vystavený priamej diskriminácii na základe jeho etnickej príslušnosti. Na základe uvedeného navrhol dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu „potvrdiť“.

5. Krajský súd v Košiciach uznesením zo 4. augusta 2014 sp. zn. 5 Co 197/2012 zmenil prvostupňový rozsudok vo výroku o trovách tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému 1/ trovy prvostupňového konania v sume 5 783,50 € platbou advokátovi; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. Pri rozhodovaní vychádzal z toho, že žalobca v konaní nebol úspešný, a preto v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p. priznal náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania úspešným žalovaným.

6. Uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu napadol žalobca dovolaním (II.), ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Namietal, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, keďže odvolací súd nedostatočne odôvodnil, či a ako sa zaoberal účelnosťou vynaložených trov uplatnených žalovanými, ďalej že odvolací súd rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu a je aj po právnej stránke nesprávne. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

7. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu (II.) uviedol, že v danom prípade je dovolanie neprípustné z dôvodu uvedeného v § 239 ods. 3 O.s.p. Odvolací súd neznemožnil žalobcovi realizáciu žiadnych procesných práv, a preto nedošlo ani k odňatiu možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Preto navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie ako „zamietol“.

8. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniam (I., II.) navrhol, aby dovolací súd obe dovolania žalobcu ako nedôvodné odmietol. Uviedol, že je potrebné v plnom rozsahu súhlasiť a osvojiť si právne závery odvolacieho súdu vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii oboch žalovaných. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov konania považoval tiež za úplné, správne a zákonné. Podľa jeho názoru súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval správne v intenciách ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. pri uplatnení zásady zodpovednosti za výsledok, a navyše § 239 ods. 3 O.s.p. bráni tomu, aby bolo také dovolanie prípustné.

9. Dovolanía žalobcu boli podané 20. decembra 2013 a 25. septembra 2014. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolania podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech boli napadnuté rozhodnutia vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolaní bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP).

11. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritorneho dovolacieho prieskumu.

11.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)] vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritorný dovolací prieskum.

11.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

11.3. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 11.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

12. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

I.

13. Dovolanie žalobcu smeruje v celom rozsahu proti rozsudku, ktorý má viacero výrokov. Prípustnosť dovolania proti nim posudzoval najvyšší súd samostatne. Najvyšší súd v ďalšom osobitne skúmal prípustnosť dovolania, pokiaľ smeruje proti potvrdzujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu (viď body 14. až 15.), ako aj prípustnosť a opodstatnenosť dovolania proti zmeňujúcemu výroku (viď body 16. až 22.).

14. V časti dovolania, ktoré smeruje proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu dovolanie nesmeruje proti výroku, proti ktorému bolo dovolanie prípustné podľa § 238 O.s.p. Dovolanie žalobcu teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

14.1. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolať procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

14.2. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že žalobca namietal, že mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

14.3. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nebolo spôsobilé založiť žalobcom namietané nedostatočné odôvodnenie, resp. zmatečnosť napadnutého rozhodnutia, keďže takáto vada bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

14.4. Vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie je riadne odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p., neprichádza do úvahy aplikácia druhej vety stanoviska R 2/2016.

14.5. Za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania nebolo možné považovať nesprávne právne posúdenie

veci; k záveru, že nesprávne právne posúdenie nie je vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. najvyšší súd dospel už dávnejšie vo viacerých rozhodnutiach - vid' najmä R 54/2012, ako aj rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014.

15. Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

16. Dovolanie žalobcu proti zmeňujúcemu výroku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.

16.1. Dovolanie žalobcu smerujúce proti zmeňujúcemu výroku vyvolalo v danom prípade účinok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 CSP) - dovolaťom napadnutý výrok bolo preto možné (a tiež potrebné) podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

17. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (viď ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p.), aby aj ex offio posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p.

17.1. Dovolať procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

17.2. Z vyjadrení dovolaťa v dovolaní vyplýva, že aj vo vzťahu k zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu namietal odňatie jeho možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

17.3. Najvyšší súd v minulosti často zdôrazňoval, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

18. Podľa názoru dovolaťa je rozhodnutie odvolacieho súdu (v celom rozsahu) nedostatočne odôvodnené a zmätočné (nepreskúmateľné), čoho dôsledkom je porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie garantované Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

18.1. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

18.2. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

18.3. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie

súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neposkytuje žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta uvedeného stanoviska.

18.4. V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, výsledky dokazovania, vysvetlil, čoho sa žalobca domáhal, čo uvádzal žalovaný na svoju obranu, čím žalobca a žalovaný argumentovali v odvolacom konaní. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

18.5. Dovolateľ teda v preskúmvanej veci nedôvodne namieta, že mu (ním tvrdenými nedostatkami odôvodnenia napadnutého rozsudku) bola odňatá možnosť pred súdom konať.

19. Žalobca v dovolaní vyslovil presvedčenie, že zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

19.1. Právnym posúdením je pritom činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19.2. Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadošťučinenie (§ 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona). Konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (§ 11 ods. 1 antidiskriminačného zákona).

19.3. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon č. 634/1992 Zb.“) predávajúci je povinný vo vzťahu k spotrebiteľovi dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v poskytovaní tovarov a služieb ustanovenú osobitným zákonom. Predávajúci najmä nesmie odmietnuť predat' spotrebiteľovi výrobky, ktoré má vystavené alebo inak pripravené na predaj, alebo odmietnuť poskytnutie služby, ktoré je v jeho prevádzkových možnostiach; nesmie takisto viazať predaj výrobkov alebo poskytnutie služieb na predaj iných výrobkov alebo poskytnutie iných služieb, pokiaľ nejde o obmedzenie rovnaké pre všetky prípady a v obchodnom styku obvyklé. To neplatí v prípadoch, v ktorých spotrebiteľ nespĺňa podmienky, ktoré musí spĺňať podľa osobitných predpisov. Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 634/1992 Zb. spotrebiteľ, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté v dôsledku nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa domáhať právnej ochrany na súde podľa osobitného zákona.

20. Právna úprava, obsiahnutá v antidiskriminačnom zákone, smeruje k zachovaniu a podpore rovnakého zaobchádzania v právnych vzťahoch súkromnoprávneho i verejnoprávneho charakteru. Zakladá teda subjektívne právo na ochranu pred všetkými formami diskriminácie tak, ako sú špecifikované v tomto právnom predpise. Ak je takéto subjektívne právo porušené alebo ohrozené,

dotknutý subjekt má k dispozícii príslušné prostriedky právnej ochrany špecifikované v ďalších ustanoveniach tohto zákona. Ustanovenie § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona je vyjadrením všeobecnej právnej zásady, v zmysle ktorej je každý subjekt, ktorého práva sú porušené alebo ohrozené, oprávnený domáhať sa ochrany na orgáne ochrany práva. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že domáhať sa práv na súde z dôvodu nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania môže každý, avšak iba proti tomu, kto nedodržiaval zásadu rovnakého zaobchádzania. To znamená, že v konaní o ochrane práv z dôvodu nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania môže byť žalovaným a teda pasívne vecne legitimovaným v spore iba ten, kto nedodržiaval zásadu rovnakého zaobchádzania.

20.1. Otázkou, kto je v tom - ktorom prípade subjektom ochrany a kto je subjektom zásahu, musí súd v konaní o ochrane pred diskrimináciou riešiť vždy medzi prvými. Pokiaľ súd nemá vyriešenú otázku, koho právo bolo porušené nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, a kto sa dopustil tohto porušenia, nie je (ešte) opodstatnené riešenie otázky nedovolenosti takéhoto zásahu, prípadne jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania a tým vyvolanou ujmom, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok pre priznanie primeraného zadosťučinenia, primeranosti výšky priznávaného zadosťučinenia a pod. Je totiž logické, že spornosť v týchto otázkach, môže byť v konaní o ochrane pred diskrimináciou riešená len medzi subjektmi, ktorých sa táto spornosť týka - medzi subjektom ochrany a subjektom porušenia. Z tohto hľadiska je preto predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu pred diskrimináciou nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej práva, právom chránené záujmy alebo slobody boli dotknuté, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil toho konania, ktoré žalobca v konaní považoval za zásah do jeho chránených práv a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu pred diskrimináciou. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu návrhu na začatie konania meritórnym rozhodnutím.

20.2. Na právo fyzickej osoby na ochranu pred nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania možno de iure nepochybne nahliadať ako na všeobecné osobnostné právo fyzickej osoby na ochranu osobnosti, keďže zámerom, resp. následkom diskriminačného konania je vždy zásah do ľudskej dôstojnosti, občianskej cti, prípadne súkromia dotknutej fyzickej osoby. Z toho pramení potom aj povaha zodpovednosti povinného subjektu (pôvodcu zásahu) za nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania, ktorá - ako správne uviedol odvolací súd - má osobný charakter a je spojená s osobou, ktorá svojim bezprostredným konaním zasiahla do práv fyzickej osoby. Aj z dikcie § 9 antidiskriminačného zákona možno vyvodiť, že súd v konaní podľa tohto zákona môže uložiť povinnosť poskytnúť satisfakciu výlučne iba tomu subjektu, ktorý porušil zásadu rovnakého zaobchádzania.

21. Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných, keď dospel k záveru, že títo nie sú v konaní pasívne vecne legitimovaní. Podľa jeho názoru činnosť, ktorú vyvíjala zamestnankyňa pôvodného žalovaného 2/ voči žalobcovi (poskytovanie informácií o možnosti uzavrieť zmluvu o pripojení a dodatku o zľave na mobilný telefón, ktoré mali bezprostredne smerovať k následnému uzavretiu zmluvy o pripojení a dodatku), spadala pod činnosti realizované v rámci Zmluvy, a teda konala v zastúpení žalovaného 1/, v jeho mene a na jeho účet. Z tohto dôvodu bola podľa žalobcu daná pasívna vecná legitímácia žalovaného 1/. Dovolateľ tiež má za to, že na základe Zmluvy o prevode práv a záväzkov uzavretej medzi pôvodným žalovaným 2/ a súčasným žalovaným 2/ (Ing. Dušanom Štefančíkom - SATMO) došlo k prevodu zodpovednosti za diskriminačné konanie zamestnancov pôvodného žalovaného 2/ na súčasného žalovaného 2/, z čoho vyvodzoval aj jeho pasívnu vecnú legitímáciu.

21.1. Žalobca počas celého konania v zmysle § 11 ods. 1 antidiskriminačného zákona tvrdí, že k zásahu do jeho práv malo prísť konaním obchodnej spoločnosti ALKON VT, s.r.o. (pôvodný žalovaný 2/) prostredníctvom svojich zamestnancov pri poskytovaní tovarov a služieb. Vzhľadom na vyššie uvedené sa možno stotožniť so záverom odvolacieho súdu, že žalovaný 1/ sa nemohol dopustiť konania odporujúceho zásade rovnakého zaobchádzania, pričom na takto zaujatý záver nemá vplyv ani skutočnosť, že spoločnosť ALKON VT, s.r.o. poskytovala produkty v mene žalovaného 1/ a na jeho účet na základe Zmluvy. Povinnosť vyplývajúca z porušenia antidiskriminačných predpisov má totiž

osobný charakter, čo v praxi znamená, že ak by aj niektoré ustanovenia zmluvy o obchodnom zastúpení (prípadne pokyny zastúpeného smerované obchodnému zástupcovi) boli spôsobilé vyvolať diskriminačné následky, je povinnosťou obchodného zástupcu odmietnuť splnenie zmluvy v tejto časti či realizáciu takého pokynu, v opačnom prípade je povinný sám nie byť zodpovedný za nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania. Pokiaľ dovolateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove v obdobnej veci, v odôvodnení ktorého prejednávajúci senát vyslovil opačný názor vo vzťahu k pasívnej legitimácii zastúpeného na základe zmluvy o obchodnom zastúpení, dovolací súd zdôrazňuje, že ide o ojedinelý právny názor, ktorý nie je pre najvyšší súd záväzný a s ktorým sa v preskúmvanej veci nestotožňuje. Navyše, v uvedenej veci krajský súd primárne riešil (ne)existenciu diskriminačného zásahu, pričom otázke pasívnej legitimácie zastúpeného sa venoval len okrajovo a bližšie nerozvedol právne úvahy, o ktoré oprel svoj záver. Po preskúmaní veci dovolací súd teda uzatvára, že v posudzovanej veci žalovaný 1/ nie je pasívne vecne legitimovaný.

21.2. V prípade žalovaného 2/ možno uviesť, že ten sa - ani podľa tvrdenia žalobcu - nedopustil konania spočívajúceho v nedodržaní zásady rovnakého zaobchádzania. Pokiaľ žalobca tvrdí, že na základe Zmluvy o prevode práv a záväzkov vo veci obchodného zastúpenia žalovaný 2/ prevzal povinnosť právneho predchodcu vyplývajúcu z porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, je potrebné opätovne poukázať na skutočnosť, že pri neoprávnenom zásahu do práva fyzickej osoby na ochranu pred diskrimináciou vzniká bezprostredná väzba medzi oprávnenou osobou a pôvodcom porušenia (v tomto prípade spoločnosťou ALKON VT, s.r.o.). Ide o osobné právo, resp. povinnosť, ktorého základným atribútom je, že je obmedzené len na oprávnený a povinný subjekt a nie je možné ho zmluvne prevádzať (per analogiam § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Bolo by v rozpore s účelom antidiskriminačného zákona, keby sankciu vyplývajúcu z porušenia ochrany pred diskrimináciou bolo možné uložiť tomu, kto sa v skutočnosti nedopustil porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Z týchto dôvodov sa dovolací súd nestotožnil s názorom žalobcu, že žalovaný 2/ je v danom prípade pasívne vecne legitimovaným subjektom.

22. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobca v časti dovolania smerujúcom proti zmeňujúcemu výroku odvolacieho súdu nepodložene uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. Vzhľadom na to dovolanie žalobcu v tejto časti zamietol ako neopodstatnené (§ 448 CSP).

II.

23. Žalobca napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania. Žalobcom podané dovolanie smeruje v tejto časti proti zmeňujúcemu uzneseniu, ktoré má síce znaky uznesenia v zmysle v § 239 ods. 1 O.s.p., avšak prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania je vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p., preto sledované účinky dovolania by mohli nastať iba v prípade väd znátočnosti v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

24. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

24.1. Žalobca tvrdí, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

24.2. Vzhľadom na námietky žalobcu najvyšší súd opätovne uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nebola spôsobilá založiť žalobcom namietaná nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd v súvislosti s týmto konštatovaním poukazuje na judikát R 111/1998 a zjednocujúce stanovisko R 2/2016; obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska - v dovolaní napadnutom uznesení sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody.

24.3. Za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania nebolo možné považovať nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočne zistený skutkový stav, nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré nedostatky žalobca považuje za vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

24.4. K záveru, že nesprávne právne posúdenie nie je vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. najvyšší súd dospel už dávnejšie vo viacerých rozhodnutiach - viď najmä R 54/2012, ako aj rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014.

24.5. Nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie navrhovaných dôkazov a

ani nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu taktiež nebolo možné považovať za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania; najvyšší súd v tomto smere poukazuje na R 37/1993 a R 42/1993, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

25. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok sledovaný dovolaním (uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu), ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

III.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.